

- ii) voorts hebben de Commissie en de Raad bij hun beoordeling van de schade geen rekening gehouden met de mate waarin de Europese klagers — met name SCPA en Kali — zelf hebben bijgedragen aan hun eigen schade („zichzelf toegebrachte schade”) door op grote schaal in te voeren uit het GOS en uit andere landen;
- iii) de Commissie heeft — hoewel zij in samenwerking met klagers de mogelijkheid daartoe had — het volume en het effect van de invoer via de door de Europese klagers gecontroleerde kanalen en van de „vrije” invoer, in het bijzonder van „perestroika kalium”, tijdens de onderzoeksperiode niet gekwantificeerd;
- iv) de Commissie en de Raad hebben hun schadegegevens gedurende de onderzoeksperiode niet bijgewerkt.
- f) Onwettige beoordeling van de schade doordat het effect van invoer uit andere landen dan de Oekraïne, Rusland en Wit-Rusland is veronachtzaamd

De Commissie heeft niet weten aan te tonen, dat de gestelde schade uitsluitend te wijten was aan de invoer uit de drie GOS-Statens, en heeft geen bewijs geleverd voor haar stelling dat zij onderscheid had gemaakt tussen de potentiële effecten van importen van andere herkomst en die van de onderzochte importen.

- g) Niet-inachtneming van de tijdslimiet voor het onderzoek

De Commissie heeft zich niet gehouden aan de in artikel 7, lid 9, sub a), van Verordening (EEG) nr. 2423/88 bepaalde termijn van een jaar waarbinnen het onderzoek moet worden afgesloten, en heeft in strijd met artikel 190 van het EEG-Verdrag niet naar behoren gemotiveerd waarom het onderzoek meer dan een jaar in beslag nam.

- h) Onrechtmatig gebruik van verouderde informatie bij de bepaling van het correctiemiddel, met als gevolg dat het voortbestaan van verzoeksters bedrijf wordt bedreigd

In strijd met de beginselen van goed bestuur en met haar eerdere praktijk heeft de Commissie niet de gegevens bijgewerkt waarop de dumpingberekening is gebaseerd, waardoor het correctiemiddel in de vorm van minimuminvoerprijzen onredelijk bezwarend is; dit is niet te rijmen met artikel 13, lid 3, van Verordening (EEG) nr. 2423/88 en met overweging 46 van Verordening (EEG) nr. 1031/92 waar wordt gezegd, dat „het instellen van anti-dumpingmaatregelen niet ten doel heeft de produkten van herkomst uit de betrokken landen van de communautaire markt te weren, noch, zoals de producenten aldaar schijnen te vrezen, deze landen een belangrijke bron van deviezen te ontnemen die voor de economie van de landen van de voormalige USSR onontbeerlijk zijn”.

- i) Willekeurige en ongerechtvaardigde keuze van de referentieperiode

De Commissie heeft willekeurig, vooringenomen en in strijd met artikel 7, lid 1, sub c), gehandeld door op gekunstelde wijze een referentieperiode te kiezen die ruim vóór de aanvang van het onderzoek eindigde, zich daarmee concentrerend op een periode waarin de handelspatronen uitzonderlijk ontwricht waren als gevolg van de politieke en economische omwenteling in de USSR, zonder evenwel rekening te houden met de kwantitatieve beperking van de invoer van kalium uit de USSR die krachtens het Gemeenschapsrecht kort vóór de aanvang van het onderzoek, maar na de gekozen referentieperiode was opgelegd.

- j) De juridische en feitelijke opmerkingen van verzoekster zijn niet in aanmerking genomen

Door voorbij te zien aan verzoeksters opmerkingen van 21 september 1992 heeft de Commissie verzoeksters recht op een eerlijke behandeling van haar zaak geschonden en heeft zij meer in het bijzonder geen rekening gehouden met verzoeksters standpunt over dumping, schade, de geschiktheid van het gekozen correctiemiddel en kwesties in verband met het belang van de Gemeenschap.

- k) Vertegenwoordigers van exporterende landen zijn niet geïnformeerd

In strijd met de artikelen 7, lid 1, sub b), en 4, sub a), heeft de Commissie nagelaten de vertegenwoordigers van de Oekraïne, Rusland en Wit-Rusland op de hoogte te brengen van de gevoerde procedure, hun daarmee de mogelijkheid ontnemend om alle door de bij de procedure betrokken partijen aan de Commissie verstrekte informatie te verifiëren en in voorkomend geval ter zake stelling te nemen.

Verzoek van het Tribunale di Genova van 14 december 1992 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Corsica Ferries Italia SRL en Corpo dei Piloti del Porto di Genova

(Zaak C-18/93)

(93/C 52/09)

De president van het Tribunale di Genova heeft bij beschikking van 14 december 1992, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 19 januari 1993, in het geding tussen Corsica Ferries Italia SRL en Corpo dei Piloti del Porto di Genova, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Zijn de artikelen 5 en 7 van het EEG-Verdrag verenigbaar met de bepalingen van een nationale regeling, volgens welke voor schepen die een geregelde

lijndienst tussen havens van twee Lid-Staten onderhouden, voor het in verband met een veilige navigatie verplicht gebruik van een loods verlaagde tarieven gelden, die alleen van toepassing zijn op schepen die cabotage mogen verrichten tussen nationale havens, wanneer de cabotage tussen nationale havens bij de huidige stand van het Gemeenschapsrecht enkel is voorbehouden aan schepen onder Italiaanse vlag?

2. Is artikel 30 van het EEG-Verdrag verenigbaar met nationale voorschriften of gebruiken die het gebruik van een loods verplicht stellen, ook wanneer dezelfde werkzaamheden, zonder dat de veiligheid van de navigatie daardoor in gevaar wordt gebracht, geheel of ten dele goedkoper kunnen worden uitgevoerd met de mensen, middelen en technologie waarmee het schip is uitgerust?
3. Is in het geval van schepen die een geregelde lijndienst tussen twee Lid-Staten onderhouden, artikel 59 van het EEG-Verdrag verenigbaar met bepalingen van nationaal recht volgens welke alleen schepen die onder nationale vlag varen, in aanmerking kunnen komen voor een verlaging van de verplichte tarieven voor het gebruik van loodsen in nationale havens?
4. Moet de goedkeuring door de overheid van een verplicht tarief, dat het resultaat is van een overeenkomst en/of een onderling afgestemde feitelijke gedraging van de betrokken ondernemersverenigingen, worden gezien als „steun” aan een door artikel 85, lid 1, van het EEG-Verdrag verboden overeenkomst en, zo ja, kan die steun verenigbaar zijn met de bepalingen van artikel 90, lid 1, junctis de artikelen 5 en 85 van het EEG-Verdrag?
5. Is artikel 90, lid 1, juncto artikel 86 van het EEG-Verdrag verenigbaar met nationale bepalingen die een onderneming met een machtspositie, waaraan op een wezenlijk deel van de gemeenschappelijke markt uitsluitende rechten zijn toegekend, het recht verlenen om:
 - a) op schepen die een geregelde lijndienst tussen twee Lid-Staten onderhouden, voor gelijke prestaties ongelijke voorwaarden toe te passen, wanneer het geldende tariefstelsel bij gelijke diensten voorziet in kortingen die in feite alleen gelden voor schepen onder nationale vlag;
 - b) in bovenbedoelde omstandigheden op schepen onder buitenlandse vlag tarieven toe te passen die „driemaal” zo hoog liggen als de tarieven voor onder nationale vlag varende schepen;
 - c) de tarieven voor een verplicht gebruik, als bedoeld in onderhavig geval, niet te verlagen wanneer het schip althans gedeeltelijk in staat is zonder loods te varen en daarbij in alle opzichten voldoet aan alle vereisten verband houdend met de veiligheid van de navigatie?

Verzoeken van de rechtbank van koophandel te Brussel van 11 januari 1993 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen vennootschap naar Duits recht Deutscher Kraftverkehr (DKV) en SA Générale de Banque alsmede in het geding tussen BV Mobil Oil en SA AG de 1824, voorheen AG de 1830, enerzijds en SA Générale de Banque anderzijds, met de Belgische Staat, vertegenwoordigd door Minister van Verkeerswezen, als in vrijwaring opgeroepen partij

(Zaken C-20/93 en C-21/93)

(93/C 52/10)

De rechtbank van koophandel te Brussel heeft bij vonnissen van 11 januari 1993, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 21 januari 1993, in het geding tussen vennootschap naar Duits recht Deutscher Kraftverkehr (DKV) en SA Générale de Banque (C-20/93) alsmede in het geding tussen BV Mobil Oil en SA AG de 1824, voorheen AG de 1830, enerzijds en SA Générale de Banque anderzijds, met de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Verkeerswezen, als in vrijwaring opgeroepen partij (C-21/93), het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om twee prejudiciële beslissingen.

De rechtbank van koophandel te Brussel vraagt het Hof van Justitie uitspraak te doen over de navolgende vraag:

Wanneer de Lid-Staten ter uitvoering van artikel 3, lid 3, van Richtlijn 74/561/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 12 november 1974 inzake de toegang tot het beroep van ondernemer van nationaal en internationaal goederenvervoer over de weg⁽¹⁾ de vervoerder verplichten een waarborg te stellen (in België door hoofdelijke borgtocht) ter verzekering van de vereiste financiële draagkracht, moet dan worden aangenomen dat deze waarborg alleen ten goede komt aan de schuldeisers die met de vervoerondernemer die de waarborg heeft gesteld een vervoerovereenkomst hebben gesloten, of dat de vereiste waarborg alle vorderingen dekt die voortvloeien uit door de vervoerondernemer die de waarborg heeft gesteld verrichte beroepsactiviteiten?

⁽¹⁾ PB nr. L 308 van 19. 11. 1974, blz. 18.

Beroep, op 29 januari 1993 ingesteld door Compagnie fruitière Import tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-25/93)

(93/C 52/11)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 29 januari 1993 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Compagnie fruitière Import, vertegenwoordigd door D. Larcena, advocaat te Parijs, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij F. Entringer, advocaat aldaar, Rue Philippe II 34A.